

ประวัติศาสตร์ภาษาอังกฤษ : จุดกำเนิดและวิวัฒนาการจากอดีตถึงปัจจุบัน

The History of English : Origin and Evolution from the Past to the Present

เกษมพัฒน์ พูลสวัสดิ์¹

บทคัดย่อ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสื่อกลางของโลกที่มีประวัติศาสตร์ความเป็นมาที่ยาวนานและมีวิวัฒนาการมาอย่างต่อเนื่อง บทความนี้เป็นการนำเสนอถึงประวัติศาสตร์และวิวัฒนาการของภาษาอังกฤษในสมัยต่างๆตลอดจนปัจจัยที่ส่งผลต่อความเปลี่ยนแปลงทางภาษาโดยแบ่งประเด็นนำเสนอออกเป็นสามยุคสมัยได้แก่ ภาษาอังกฤษยุคเก่า (Old English) ภาษาอังกฤษยุคกลาง (Middle English) และ ภาษาอังกฤษยุคใหม่ (Modern English) พร้อมกันนี้ ผู้เขียนยังได้นำเสนอถึงเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์และปรากฏการณ์ทางสังคมที่มีบทบาทสำคัญต่อการสร้างความเปลี่ยนแปลงและกำหนดลักษณะเฉพาะทางภาษาอังกฤษในแต่ละยุคเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจถึงที่มาของความเปลี่ยนแปลงและวิวัฒนาการภาษาอังกฤษในแต่ละยุคได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

Abstract

English is the world's medium language containing a long history and continuous evolution. This article was aimed to present the history and evolution of the English language in various periods as well as factors affecting language changes. The contents were categorized into three periods : Old English, Middle English and Modern English. Also, the main historical events and social phenomena that have played a pivotal role in changing and determining some specific characteristics of the English language in each period were presented in order to provide readers with a better understanding about the origin of change and evolution of the language.

เนื้อหา

เมื่อมีการศึกษาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของภาษาอังกฤษ สิ่งที่มีผู้ศึกษามักกระทำควบคู่กันไปคือการศึกษาประวัติศาสตร์ของสหราชอาณาจักรซึ่งในอดีตเรียกว่า “บริเตน”(Britain) รวมถึงดินแดนในบริเวณใกล้เคียงที่มีความสัมพันธ์เชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมกับสหราชอาณาจักร เนื่องจากการศึกษาประวัติศาสตร์ของภาษาอังกฤษกับประวัติศาสตร์สหราชอาณาจักรมีความสัมพันธ์กันอย่างปฏิเสธ

¹สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนนครินทร์

Email: kasem_pattana@yahoo.com

ไม่ได้ หนึ่งการศึกษาประวัติศาสตร์ภาษาอังกฤษสามารถแบ่งได้เป็นสามยุค ได้แก่ ภาษาอังกฤษยุคเก่า ภาษาอังกฤษยุคกลาง และ ภาษาอังกฤษยุคใหม่ โดยภาษาอังกฤษในแต่ละยุคล้วนมีวิวัฒนาการและลักษณะเฉพาะที่น่าสนใจ ตลอดจนมีความเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์และปรากฏการณ์ทางสังคมในยุคสมัยนั้น ๆ อย่างแท้จริง

ภาษาอังกฤษยุคเก่า (Old English)

ภาษาอังกฤษยุคเก่าเริ่มต้นขึ้นในช่วงกลางคริสต์ศตวรรษที่ ๕ ซึ่งเป็นเวลาที่พวกแองโกล-แซกซัน (Anglo – Saxon) เข้ามาสร้างวัฒนธรรมในบริเตน จนถึง ปี ค.ศ. ๑๐๖๖ อันเป็นช่วงเวลาที่พวกนอร์มันจากฝรั่งเศสเข้ามารบชนะและครอบครองบริเตน (Klarer, 2003 : 65) อย่างไรก็ตาม การศึกษาประวัติศาสตร์ของภาษาอังกฤษยุคเก่าควรมองย้อนไปถึงปรากฏการณ์ทางสังคมและภาษาในยุคก่อนหน้านั้นเพื่อจะให้เกิดความเข้าใจในวิวัฒนาการในอดีต อันจะนำไปสู่ความเข้าใจในวิวัฒนาการในยุคต่อๆมาด้วย

ช่วงเวลาก่อนที่พวกแองโกล-แซกซันจะเข้ามาสร้างวัฒนธรรมยังบริเตน ดินแดนแห่งนี้เคยเป็นที่อาศัยของพวกเคลท์ หรือ เซลท์ (Celts) ซึ่งอพยพมาจากยุโรปกลางและยุโรปตะวันออกตั้งแต่ช่วง ๗๐๐ ปีก่อนคริสตกาล (พรรณพีไล, ๒๕๔๗ : ๒๕) พวกเคลท์ซึ่งพูดภาษาเคลท์ (Celtic languages) ได้ผสมผสานวัฒนธรรมกับคนพื้นเมืองเดิมและได้ร่วมกันสร้างวัฒนธรรมใหม่ขึ้นในบริเตนในหลายด้าน โดยเฉพาะวัฒนธรรมทางภาษาซึ่งส่วนหนึ่งได้รับการสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน ดังจะพบได้ว่าคำศัพท์ในภาษาเคลท์หลายคำได้กลายเป็นองค์ประกอบสำคัญของชื่อเรียกสถานที่ (place name element) โดยมีการเรียกสืบต่อมาจนถึงทุกวันนี้ เช่น Brockholes (Brocc (badger) + holes), London (Londinos), Tame (dark), Winterthur (witu = willow) เป็นต้น

หลังจากที่พวกเคลท์เข้ามามีบทบาทสำคัญในการสร้างวัฒนธรรมให้กับบริเตนเป็นเวลาหลายร้อยปี ในที่สุดพวกเคลท์ก็ถูกรุกรานโดยอาณาจักรโรมัน (Roman Empire) ซึ่งกำลังแผ่ขยายอิทธิพลไปอย่างกว้างไกลในขณะนั้นครั้นเมื่อปี ค.ศ. ๕๕ ก่อนคริสตกาล จักรพรรดิจูเลียส ซีซาร์ (Julius Caesar) ได้นำกองทัพโรมันเข้ามารุกรานบริเตน แต่การรุกรานในครั้งนั้นยังไม่เป็นผลสำเร็จอย่างเต็มรูปแบบ ผู้รุกรานจากอาณาจักรโรมันได้ครอบครองเพียงดินแดนบางส่วนของบริเตนเท่านั้น เกือบหนึ่งศตวรรษต่อมา จักรพรรดิคลอดิอุส (Emperor Claudius) ได้นำกองทัพโรมันเข้ามารุกรานบริเตนและสามารถครอบครองบริเตนได้เป็นผลสำเร็จในปี ค.ศ.๔๓ (Gordon,1964 : 18) การที่โรมันเข้ามาครอบครองบริเตนอย่างเต็มรูปแบบได้ก่อให้เกิดการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมธรรมของคนพื้นเมืองเดิมกับวัฒนธรรมของชาวโรมันผู้มารุกรานโดยวัฒนธรรมดังกล่าวได้รับการรู้จักกันในชื่อ “วัฒนธรรมโรมัน – บริเตน” (Romano-British culture)

หนึ่งการผสมผสานทางวัฒนธรรมทางภาษาระหว่างชาวเคลท์กับชาวโรมันเป็นสิ่งที่ปรากฏ

อย่างชัดเจน เนื่องจากพวกโรมันได้นำภาษาลาตินของตนเข้ามาในดินแดนแห่งนี้ด้วย (Dan, 2009 : 3) เหตุผลดังกล่าวทำให้การใช้ภาษาในบริบทในช่วงเวลานั้นมีอยู่ด้วยกัน ๒ ประเภท คือภาษาเคลต์ดั้งเดิม (Original Celtic) ซึ่งเป็นภาษาของชนพื้นเมืองเดิมกับภาษาเคลต์แบบโรมัน (Romanized Celtic) อันเป็นภาษาที่เกิดขึ้นใหม่โดยได้รับอิทธิพลจากภาษาของชาวโรมัน อาจกล่าวได้ว่าภาษาเคลต์แบบโรมันเป็นการผสมผสานระหว่างการใช้คำจากภาษาลาตินของชาวโรมันกับภาษาพื้นเมืองของชาวเคลต์ ดังจะพบได้ว่ามีคำในภาษาเคลต์หลายคำที่มีการเปลี่ยนแปลงให้มีลักษณะแบบโรมัน (Romanization) เช่น ชื่อเรียกเมือง London ที่มาจากคำเรียกในภาษาเคลต์ว่า ‘Londinos’ และเปลี่ยนแปลงให้เป็นแบบโรมันว่า ‘Londinium’ หรือชื่อเรียกผู้ที่อาศัยอยู่ในบริเตนที่มาจากภาษาเคลต์ว่า ‘Brittones’ โดยเปลี่ยนแปลงให้เป็นแบบโรมันว่า ‘Brittanni’ เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีกรับเอาคำศัพท์จากชาวโรมันอีกหลายคำเช่น cock, pail, anchor, pair เป็นต้น

ในช่วงเวลาที่โรมันเข้าครอบครองบริเตนอยู่นั้น ชาวโรมันเองก็ต้องป้องกันอาณาจักรของตนจากอนารยชนเผ่าต่างๆที่เข้ามารุกรานอยู่ตลอดเวลา อาณาจักรโรมันได้ครอบครองบริเตนเป็นเวลายาวนานกว่าสี่ศตวรรษ จนกระทั่งในปี ค.ศ. ๔๑๐ จักรพรรดิฮอนอริอุส (Emperor Honorius) ได้ตัดสินใจเรียกกองทหารโรมันกลับคืนกรุงโรมเพื่อไปปกป้องอาณาจักรของตนจากการรุกรานของอนารยชน (Borges, 1974 : 3) และเมื่อกองทัพโรมันออกจากบริเตนในครั้งนั้น พวกโรมันก็ไม่ได้กลับมายังบริเตนอีกเลยเนื่องจากอาณาจักรโรมันได้ใช้เวลาหลังจากนั้นต่อสู้เพื่อป้องกันการรุกรานของชนเผ่า อนารยชนต่างๆอย่างต่อเนื่อง จนในที่สุดอาณาจักรโรมันก็ได้ล่มสลายลงในสมัยของจักรพรรดิโรมาอุส ออคุสต์ตุลัส (Romulus Augustulus) ในปี ค.ศ. ๔๗๖ (ธรรมปิฎก, ๒๕๕๒ : ๖๐) อย่างไรก็ตาม แม้ว่าอาณาจักรโรมันจะถอนกำลังทหารออกจากบริเตนโดยสิ้นเชิงแล้วก็ตามแต่อิทธิพลจากภาษาของชาวโรมันก็ยังคงแพร่กระจายอยู่ในบริเตนและสืบเนื่องมาถึงปัจจุบันดังจะพบได้จากการปรากฏของคำเรียกชื่อเมืองต่างๆที่รับอิทธิพลจากภาษาลาตินของชาวโรมัน เช่น คำว่า ‘castra’ (a city or walled town) ในชื่อเมือง Lancaster, Lanchester, Manchester คำว่า ‘Portus’ (port) ในชื่อเมือง Portsmouth, Portland คำว่า ‘strat’ (street) ในชื่อเมือง Stratford, Streatham เป็นต้น (Dan, 2009 : 88)

หลังจากที่พวกโรมันออกไปจากบริเตนแล้ว พวกเคลต์ซึ่งเป็นผู้อาศัยอยู่เดิมในบริเตนก็ต้องเผชิญกับการรุกรานของพวกพิคท์ (Picts) ซึ่งอาศัยอยู่ทางตอนเหนือของบริเตนและได้เข้ามารุกรานพื้นที่แนวชายแดนอย่างต่อเนื่อง ในเบื้องต้นพวกเคลต์จึงขอร้องให้ชนเผ่าแซกซัน (Saxons) ซึ่งอาศัยอยู่ทางดินแดนเยอรมันตะวันตกเฉียงเหนือเข้ามาช่วยป้องกันดินแดนของตนเป็นพวกแรก หลังจากนั้นพวกแองเกิล (Angles) จากเดนมาร์ค และพวกจูตส์ (Jutes) จากเดนมาร์คทางตอนเหนือ รวมถึงชนเผ่าอื่นด้วยเช่น พวกฟริเซียน (Frisians) และ พวกแฟรงค์ (Franks) ก็ได้เข้ามาช่วยป้องกันบริเตนตามลำดับ (Dan, 2009 : 4) ในจำนวนของอนารยชนเผ่าเยอรมันทั้งหลายที่มาช่วยป้องกันบริเตนจากการรุกรานของพวกพิคท์จนในที่สุดได้กลายเป็นผู้ครอบครองบริเตนนั้นพวกแองเกิลและพวกแซกซันนับเป็นกลุ่มที่มีบทบาทในการสร้างวัฒนธรรมให้กับบริเตนมากที่สุด การเข้าครอบครองของพวกแองเกิล

และพวกแซกซันนับเป็นเหตุการณ์สำคัญและเป็นหมุดหมายทางประวัติศาสตร์ของประเทศอังกฤษ ในทางประวัติศาสตร์ได้นับเหตุการณ์ในช่วงระยะเวลาดังกล่าวนี้เป็น “การเกิดขึ้นของความเป็นอังกฤษ” และถือว่าพวกแองเกิลคือบรรพบุรุษของคนอังกฤษ (อนันต์ชัย, ๒๕๕๘ : ๑๘๑) ดังนั้นชื่อเรียกของดินแดนที่ปัจจุบันคือประเทศอังกฤษที่ปรากฏในภาษาอังกฤษยุคเก่าจึงมีชื่อเรียกว่า “Englalande” ซึ่งหมายความว่า “ดินแดนของพวกแองเกิล” (Land of the Angles) และคำเรียกดังกล่าวได้กลายเป็นที่มาของชื่อเรียกประเทศอังกฤษสืบมา

สำหรับวิวัฒนาการของภาษาอังกฤษในช่วงเวลานั้นจะพบได้ว่าการที่พวกแองเกิลและพวกแซกซันเข้ามาครอบครองและมีอิทธิพลในบริบททำให้เกิดภาษาที่ใช้กันทั่วไปที่มีชื่อเรียกว่า “ภาษาแองโกล-แซกซัน” (Anglo – Saxon Language) หรือ “ภาษาอังกฤษ” (Englisc) ตามคำเรียกในภาษาอังกฤษยุคเก่า อย่างไรก็ตาม การเข้ามาถือครองของพวกแองเกิลและพวกแซกซันยังคงมีผลต่อการแพร่กระจายของภาษาลาดินสู่คนพื้นเมืองเดิมด้วยอีกทางหนึ่งเพราะแม้ว่าพวกแองเกิลและพวกแซกซันจะพูดภาษาของตนซึ่งเป็นภาษาถิ่นเยอรมันตะวันตก (West Germanic dialect) แต่ภาษาถิ่นของพวกเขาก็มีความสัมพันธ์กับภาษาลาดินเนื่องจากคำจำนวนมากในภาษาแองโกล-แซกซัน ได้รับอิทธิพลมาจากภาษาลาดิน เพราะในอดีตพวกแองเกิลและพวกแซกซันเคยมีการติดต่อกับอาณาจักรโรมันในยุคแรก ๆ และจากเหตุผลที่ว่าพวกแองเกิลและพวกแซกซันเป็นอารยชนเผ่าเยอรมันและเป็นบรรพบุรุษของชาวอังกฤษในปัจจุบัน ภาษาอังกฤษจึงได้รับการจัดว่าเป็นภาษาในตระกูลเยอรมัน (Germanic language) ตามเชื้อสายของอารยชนเผ่าเยอรมันที่มารุกราน อนึ่งร่องรอยของภาษาแองโกล-แซกซันที่แพร่ขยายในบริบทและยังคงปรากฏอยู่ในภาษาอังกฤษตราบจนปัจจุบันดังที่พบได้จากชื่อเรียกสถานที่ต่าง ๆ เช่น คำว่า ‘bury’ หรือ ‘brough’ (fortified place) ในชื่อเมือง Loughborough, Canterbury คำว่า ‘bridge’ หรือ ‘brig’ (bridge) ในชื่อเมือง Cambridge, Stocksbridge คำว่า ‘field’ (open land) ในชื่อเมือง Sheffield, Wakefield เป็นต้น (Dan, 2009 : 89)

ในปีค.ศ.๕๙๗ นักบุญออสตินแห่งแคนเทอเบรี (Saint Augustin of Canterbury) ได้รับพระบัญชาจากพระสันตะปาปาเกรกอรี (Pope Gregory the Great) ให้เข้ามาเผยแผ่คริสต์ศาสนาและเปลี่ยนศาสนาให้คนพื้นเมืองในอังกฤษ (Grant, Kay, and Kerrigan, 2011 : 44) การเข้ามาเผยแผ่ศาสนาของนักบุญออสตินในครั้งนั้น รวมถึงนักบวชในคริสต์ศาสนาคณะอื่นๆในยุคต่อมาได้ทำให้เกิดการแทรกซึมของภาษาลาดินในอังกฤษครั้งสำคัญอีกครั้งหนึ่ง เนื่องจากภาษาลาดินเป็นภาษาที่ใช้แปลพระคัมภีร์ไบเบิลซึ่งเดิมได้บันทึกไว้ด้วยภาษาฮีบรู (Hebrew) และภาษากรีก (Greek) (อนันต์ชัย, ๒๕๕๘ : ๒๑๒) ดังนั้นเมื่อคริสต์ศาสนาเข้ามา ความรู้เกี่ยวกับภาษาลาดินและภาษากรีกของคนในสังคมชาวอังกฤษจึงเพิ่มมากขึ้น ภาษาลาดินได้กลายเป็นภาษาที่ใช้กันในโบสถ์อย่างกว้างขวางและเป็นภาษาแห่งการเรียนรู้ (the language of learning) (Dan, 2009 : 7) โดยภาษาลาดินที่เข้ามามักเป็นคำศัพท์ทางศาสนาได้แก่ คำว่า church, bishop, monk, baptism เป็นต้น ในขณะที่ภาษากรีกที่เข้ามาผสมอยู่ในภาษาของพวกแองเกิลและพวกแซกซัน ได้แก่ คำศัพท์ทางวิชาการต่างๆเนื่องจากกรีกเคยเป็น

ชนชาติที่มีความก้าวหน้าทางวิทยาการและอารยธรรมด้านต่างๆ เป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นจึงมีการรับเอา คำศัพท์จากภาษากรีกมาไว้ในภาษาอังกฤษเป็นจำนวนมาก เช่น คำว่า economics, politics, basic, idea, cinema, democracy, geography เป็นต้น อนึ่ง วิวัฒนาการทางภาษาที่มีมูลเหตุมาจากการเผยแพร่ศาสนาในลักษณะดังกล่าวนี้มีลักษณะที่คล้ายคลึงกับปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในประเทศไทย และประเทศเพื่อนบ้านของไทยซึ่งเป็นดินแดนที่มีการเข้ามาของศาสนาพุทธและศาสนาพราหมณ์ จนทำให้ภาษาบาลีและ ภาษาสันสกฤตกลายเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายในภูมิภาคราบจนปัจจุบัน

ครั้นล่วงมาถึงคริสต์ศตวรรษที่ ๘ พวกไวกิง (Vikings) หรือ ที่พวกเองเกิลและพวกแซกซันเรียกว่า พวกเดนส์ (Danes) ได้อพยพหนีความหนาวมาจากดินแดนแถบสแกนดิเนเวีย ลงมายังทางตะวันออก และทางใต้ของยุโรป พวกเขาได้เข้ามารุกรานยังพื้นที่ยุโรปส่วนล่าง (อนันต์ชัย, ๒๕๕๘ : ๑๑) พวกไวกิง เป็น “พวกล่องเรือ” (Seafarer) ที่ชอบเดินทางเสี่ยงภัยทางทะเลและมักสร้างความหวาดกลัวให้กับคนในถิ่นที่ตนเดินทางไปถึง หนึ่งในจำนวนพวกไวกิงที่มารุกรานอังกฤษคือพวกนอร์มัน (Norman) คำว่า “นอร์มัน” มีความหมายว่า “ผู้ที่อยู่ทางตอนเหนือ” (Northman) ในเบื้องต้นพวกนอร์มัน ได้รุกรานฝรั่งเศสก่อนที่จะมารุกรานอังกฤษในเวลาต่อมา (Dan, 2009 : 8) ในช่วงเวลาที่พวกนอร์มันเข้ามารุกรานและครอบครองฝรั่งเศสในฐานะผู้ชนะ พวกนอร์มันกลับเลือกดำเนินวิถีชีวิตต่างจากผู้ครอบครองอื่นๆที่มักจะเอาวัฒนธรรมของตนไปเป็นแบบอย่างให้กับผู้ที่ตนไปครอบครอง ในทางกลับกันพวกนอร์มันเลือกที่จะยอมรับความคิดแบบฝรั่งเศสและ พูดยุทธศาสตร์ฝรั่งเศส จนสามารถปรับตนเองให้เข้ากับวัฒนธรรมใหม่ของฝรั่งเศสได้อย่างลงตัวในไม่ช้า

ในช่วงปลายยุคสมัยของภาษาอังกฤษยุคเก่าได้เกิดเหตุการณ์เกี่ยวกับการต่อสู้ของชาวอังกฤษ เพื่อป้องกันดินแดนจากการรุกรานของนารยชนจากดินแดนแถบสแกนดิเนเวียอย่างต่อเนื่อง สำหรับปรากฏการณ์ทางภาษาก็ยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องเช่นกัน ด้วยสาเหตุที่ว่าหลังจากที่พวกนอร์มัน ได้เริ่มเข้ามารุกรานดินแดนส่วนต่างๆของอังกฤษเป็นระยะในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ ๙ และการเข้ามาตั้งถิ่นฐานในทางตอนเหนือของอังกฤษทำให้มีการยืมคำศัพท์จากสแกนดิเนเวียมาไว้ในภาษาอังกฤษเป็นจำนวนมาก เช่น คำว่า cast, sky, give, take, wrong, call, law, same เป็นต้น (Dan, 2009 : 8) อย่างไรก็ตาม แม้พวกนอร์มันจะยังไม่ได้ครอบครองอังกฤษอย่างเต็มรูปแบบ แต่การรุกรานของพวกเขาก็มีผลต่อปรากฏการณ์ในการแทรกซึมทางภาษาเรื่อยมา

ภาษาอังกฤษยุคกลาง (Middle English)

ภาษาอังกฤษยุคกลางเป็นวิวัฒนาการที่ต่อเนื่องจากภาษาอังกฤษยุคเก่าซึ่งมีการกำหนดระยะเวลาตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๐๖๖ จนถึงช่วงประมาณปี ค.ศ. ๑๕๐๐ การเริ่มต้นของภาษาอังกฤษยุคกลางได้เกิดขึ้นโดยถือเอาเหตุการณ์สำคัญทางประวัติศาสตร์ของอังกฤษ เมื่อวิลเลียมแห่งนอร์มันดี (William of Normandy) มีชัยชนะเหนือกษัตริย์ฮาโรลด์ กอดวินสัน (Harold Godwinson) ในสมรภูมิเฮสติงส์ (Battle of Hastings) ในวันที่ ๑๔ ตุลาคม ค.ศ. ๑๐๖๖ (Grant, Kay, and Kerrigan, 2011 : 70)

การเข้ามาของนอร์มันมีผลต่อความเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างทางสังคมและการเมืองรวมถึงวิวัฒนาการของภาษาอังกฤษอย่างชัดเจนด้วย (Gordon, 1964 : 36) ในทางประวัติศาสตร์ได้ระบุว่า เมื่อวิลเลียมแห่งนอร์มันดีและบริวารของตนเข้ามายังอังกฤษ พวกเขาได้นำภาษาฝรั่งเศสเข้ามาในดินแดนแห่งใหม่เป็นจำนวนมากและมีด้วยกันหลายหมวดหมู่ ซึ่งประกอบไปด้วยคำศัพท์เกี่ยวกับการก่อสร้างเช่น คำว่า tower, castle, chimney เป็นต้น คำศัพท์ในกระบวนการทางกฎหมาย เช่น advocate, court, judge, justice เป็นต้น คำศัพท์ในด้านการทหาร เช่น คำว่า officer, sergeant, soldier เป็นต้น คำศัพท์เกี่ยวกับศาสนา เช่น คำว่า religion, sermon, saint, preach เป็นต้น รวมถึงคำศัพท์ในหมวดอื่น ๆ อีกมากมาย นอกจากนั้นนอร์มันได้พัฒนาคำศัพท์เกี่ยวกับอาหารการกินต่างๆที่ชาวอังกฤษมีอยู่แล้วแต่เดิมให้มีรายละเอียดที่ชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น คำว่า fry, beef, veal, mutton, sausage, bacon เป็นต้น (Gordon, 1964 : 36 - 37)

เมื่อกษัตริย์องค์ใหม่ของอังกฤษใช้ภาษาฝรั่งเศส การสื่อสารกับกษัตริย์จึงจำเป็นต้องกระทำผ่านภาษาฝรั่งเศส เหตุนี้เองที่ทำให้ภาษาฝรั่งเศสมีความเฟื่องฟูในช่วงเวลานั้นเป็นอย่างยิ่ง ภาษาฝรั่งเศสได้กลายเป็นภาษาทางการและเป็นภาษาของชนชั้นปกครอง ตลอดจนเป็นภาษาสำหรับการประกอบพิธีกรรมต่างๆ ในโบสถ์ (Gordon, 1964 : 36) ปรากฏการณ์ทางสังคมและทางภาษาที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าวนั้นมีความคล้ายคลึงกับปรากฏการณ์ที่เคยเกิดขึ้นในสยามเมื่อครั้งที่อาณาจักรขอมเรืองอำนาจและแผ่ขยายอำนาจเหนือสยาม ส่งผลให้ภาษาขอมเข้ามามีอิทธิพลต่อภาษาของชาวสยามในที่สุดดังจะพบได้ว่าครั้งหนึ่งภาษาขอมได้กลายมาเป็นภาษาของชนชั้นปกครองและได้กลายเป็นที่มาของ “คำราชาศัพท์” หลายคำรวมถึงได้กลายเป็นรากศัพท์ของคำในภาษาไทยจำนวนมากอีกด้วยเช่นกัน

ทั้งนี้ แม้ว่าภาษาฝรั่งเศสจะอยู่ในฐานะ “ภาษาทางการ” ในขณะที่ภาษาอังกฤษตกมาอยู่ในฐานะ “ภาษาของชนชั้นล่าง” ก็ตาม แต่โดยภาพรวมแล้วภาษาอังกฤษก็ยังคงเป็นภาษาที่คนส่วนใหญ่ในอังกฤษใช้กันในขณะนั้น ทั้งนี้การมาถือครองดินแดนของพวกนอร์มันซึ่งใช้ภาษาฝรั่งเศสทำให้เกิดการผสมผสานระหว่างภาษาฝรั่งเศสกับภาษาอังกฤษ กล่าวคือ คำศัพท์ภาษาฝรั่งเศสได้ค่อยๆ ซึมผ่านเข้าไปในกลุ่มผู้ใช้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ความสามารถในการใช้ภาษาควบคู่กันทั้งสองภาษา (Bilingualism) ระหว่างภาษาแองโกล-แซกซัน และภาษาฝรั่งเศสได้กลายเป็นเรื่องปกติมากขึ้นสำหรับคนทั่วไป โดยเฉพาะกับกลุ่มบุคคลที่ต้องติดต่อกับทั้งคนชั้นสูงและคนระดับล่างของสังคม

อนึ่ง การเข้ามายังดินแดนแห่งของพวกนอร์มันจากฝรั่งเศสในปี ค.ศ. ๑๐๖๖ ไม่เพียงแต่จะนำเอาคำในภาษาฝรั่งเศสเข้ามาไว้ในอังกฤษเท่านั้น แต่ยังทำให้มีการรับเอาคำจากภาษาลาตินมาไว้ในภาษาอังกฤษอีกด้วย เนื่องจากภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่มีพื้นฐานจากภาษาลาติน ยิ่งไปกว่านั้น ในยุคแห่งการถือครองอังกฤษของพวกนอร์มัน ภาษาลาตินยังเป็นภาษาที่ใช้ในการประกอบพิธีกรรมทางศาสนา การศึกษาและเอกสารทางราชการต่าง เช่น memorandum, legitimate, equator, conviction, implement เป็นต้น ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า ภาษาลาตินมีอิทธิพลต่อวิวัฒนาการของภาษาอังกฤษในช่วงที่พวกนอร์มันเข้ามาครอบครองอังกฤษอย่างชัดเจน (Julius, 2006 : 1) ทั้งนี้ การเข้ามาของนอร์มัน

เป็นช่วงเวลาที่สำคัญต่อวิวัฒนาการภาษาอังกฤษอย่างยิ่ง ด้วยเป็นการหลอมรวมภาษาต่างๆ เข้ามาในภาษาอังกฤษ ทั้งภาษาฝรั่งเศสของพวกนอร์มัน ภาษาลาตินซึ่งเป็นภาษาต้นกำเนิดของภาษาฝรั่งเศส และภาษาแสกนดิเนเวียซึ่งเป็น ถิ่นฐานเดิมของพวกนอร์มันก่อนที่จะมาตั้งถิ่นฐานและถือครองฝรั่งเศส อย่างไรก็ตาม แม้ว่าในช่วงเวลาที่อังกฤษถูกรอบงำด้วยวัฒนธรรมทางภาษาแบบฝรั่งเศสของชาวนอร์มัน จนทำให้เกิดการใช้ภาษาอังกฤษในรูปแบบใหม่ที่เรียกว่า “ภาษาอังกฤษแบบนอร์มัน” (Norman English) แต่ในความรู้สึกของคนอังกฤษส่วนใหญ่ยังเต็มเปี่ยมไปด้วยสำนึกในความเป็นอังกฤษของตน ปฏิกริยาในใจดังกล่าวไม่เพียงแต่จะเกิดขึ้นกับคนชั้นล่างที่ใช้ภาษาอังกฤษเท่านั้น หากแต่ชนชั้นสูงเองก็เริ่มตระหนักถึงความเป็นคนอังกฤษที่มีในตนเองเช่นกัน โดยจะพบได้ว่า ชนชั้นสูงของอังกฤษนิยมส่งลูกหลานของตนให้เรียนหนังสือในโรงเรียนที่สอนด้วยภาษาอังกฤษ ในขณะที่พวกนั้นก็จะได้พบได้ว่าภาษาฝรั่งเศสถูกนำมาสอนเป็นภาษาต่างประเทศมากกว่าจะเป็นภาษาที่ใช้สอนในโรงเรียน ทั้งนี้ ปฏิกริยาทางใจของคนที่ตระหนักในความเป็นคนอังกฤษได้แสดงออกมาอย่างชัดเจน หลังจากเกิดเหตุการณ์สำคัญทางประวัติศาสตร์ขึ้นใน ช่วงคริสต์ศตวรรษที่ ๑๔ ได้แก่ การเกิดขึ้นของสงครามร้อยปี (The Hundred Years War) การแพร่ระบาดของความตายสีดำ (The Black Death) และการฟื้นฟูศิลปวิทยาการ (Renaissance) เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ทั้งหมดมีผลโดยตรงต่อวิวัฒนาการของภาษาอังกฤษทั้งสิ้น

การเกิดขึ้นของสงครามร้อยปี (ค.ศ. ๑๓๓๗ – ๑๔๕๓) ระหว่างอังกฤษกับฝรั่งเศสที่มีมูลเหตุมาจากความขัดแย้งในการครอบครองดินแดนของกษัตริย์ทั้งสองประเทศยังมีผลต่อการกลับมามีบทบาทของภาษาอังกฤษอีกครั้ง การทำสงครามที่ต่อเนื่องเป็นเวลานานได้ก่อให้เกิดความรู้สึกรักชาติ (Patriotism) และความรู้สึกชาตินิยม (Nationalism) ในหมู่ทหารและชาวอังกฤษที่ได้ร่วมมือกันต่อสู้กับทหารฝรั่งเศส การทำสงครามกับฝรั่งเศสอย่างต่อเนื่องตลอดเวลาร้อยปีได้กลายเป็นเครื่องบ่มเพาะความไม่พอใจต่อฝรั่งเศสรวมถึงความคิดของคนอังกฤษที่ว่าภาษาฝรั่งเศสคือ “ภาษาของศัตรู” (Dan, 2009 : 14) ส่งผลให้ภาษาอังกฤษกลับมาเป็นที่นิยมและมีบทบาทในสังคมมากขึ้น

นอกเหนือจากสงครามร้อยปีแล้ว การระบาดของกาฬโรคหรือที่เรียกกันว่า “ความตายสีดำ” (ซึ่งเรียกตามอาการของโรค) นับเป็นอีกสาเหตุสำคัญที่ทำให้ภาษาอังกฤษกลับมามีความสำคัญในสังคมอีกครั้งหนึ่ง การระบาดของความตายสีดำเกิดขึ้นในระหว่างปี ค.ศ. ๑๓๔๘ – ๑๓๕๑ โดยมีหนูเป็นพาหะนำโรคจนแพร่กระจายไปในดินแดนยุโรปอย่างรวดเร็ว เหตุการณ์นี้ทำให้ชาวยุโรปจำนวนร้อยละ ๓๐ – ๕๐ ต้องเสียชีวิตลง ทั้งนี้ เฉพาะในปี ค.ศ. ๑๓๔๘ ครั้งหนึ่งของจำนวนประชากรชาวอังกฤษทั้งหมดได้เสียชีวิตลงไปจากการระบาดของความตายสีดำ (Grant, Kay, and Kerrigan, 2011 : 102) ในส่วนของผลกระทบต่อวิวัฒนาการของภาษาอังกฤษ จะพบได้ว่า เนื่องจากความตายสีดำได้คร่าชีวิตของชนชั้นสูงซึ่งเป็นผู้ที่รู้และใช้ภาษาฝรั่งเศสไปเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้จำนวนของผู้ที่เหลือรอดจากภัยของการระบาดของความตายสีดำส่วนใหญ่คือพวกชาวไร่ชาวนาซึ่งเป็นผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษ และจากการที่คนชั้นสูงซึ่งใช้ภาษาฝรั่งเศสเสียชีวิตลงเป็นจำนวนมาก บทบาทของภาษาฝรั่งเศสก็ได้ลดลงตามจำนวน

ของผู้ใช้ที่ลดลงไปด้วยเช่นกัน ในขณะที่ภาษาอังกฤษของชนชั้นล่างของสังคมได้กลับมามีบทบาทมากขึ้นอีกครั้ง นอกจากนี้การที่นักบวชซึ่งสามารถใช้ภาษาลาตินในการประกอบพิธีกรรมทางศาสนาได้เสียชีวิตลง จึงเปิดโอกาสให้พวกฆราวาสที่พูดภาษาอังกฤษเข้ามาทำหน้าที่แทน ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นสาเหตุให้ภาษาอังกฤษได้กลับมามีบทบาทในการประกอบพิธีกรรมอีกครั้ง อาจกล่าวได้ว่าในด้านมิติที่เกิดขึ้นกับมนุษยชาติในช่วงการระบาดของความตายสีดำได้มีส่วนทำให้สถานะของภาษาอังกฤษกลับมีแสงสว่างมาอีกครั้งหนึ่ง

ในช่วงครึ่งหลังของคริสต์ศตวรรษที่ ๑๔ ภาษาอังกฤษได้กลับมามีบทบาทมากขึ้น การฟื้นตัวของภาษาอังกฤษสามารถทราบได้จากสถานะของเมืองลอนดอนซึ่งเป็นศูนย์กลางของอังกฤษมีความเจริญรุ่งเรืองเป็นอย่างมากในขณะนั้น ในช่วงเวลาดังกล่าวลอนดอนได้กลายเป็นศูนย์กลางทางด้านกฎหมายและภาษาอังกฤษได้เป็นภาษาที่ใช้กันในศาลกฎหมาย ในขณะที่เดียวกันลอนดอนก็อยู่ในฐานะเป็นศูนย์กลางทางการค้าและศูนย์กลางในกิจการด้านต่างๆในขณะนั้น จากเหตุผลทั้งหลายดังกล่าวส่งผลให้ภาษาอังกฤษที่ใช้กันในลอนดอนกลายเป็นภาษาอังกฤษมาตรฐาน (Standard English Language) ยิ่งไปกว่านั้น การที่ประเทศอังกฤษมีบทบาทในฐานะเป็นศูนย์กลางทางการค้าที่สำคัญ ทำให้มีกลุ่มนักเดินจำนวนมากเดินทางเข้ามาเพื่อประโยชน์ทางการค้าจนทำให้ภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษาที่แพร่หลายในกลุ่มนักเดินทางค้าขายอย่างมากมาย

นอกจากเหตุการณ์สงครามร้อยปีและการระบาดของความตายสีดำแล้ว การฟื้นฟูศิลปะวิทยาการนับเป็นปรากฏการณ์ทางสังคมที่มีผลต่อความเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญในยุโรป ดังจะเห็นได้ว่าในยุคของการฟื้นฟูศิลปะวิทยาการเป็นยุคที่เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านการเมือง ตลอดจนทัศนคติของคนที่มุ่งไปสู่โลกปัจจุบัน ผู้คนในยุคฟื้นฟูศิลปะวิทยาการเริ่มมีความคิดเกี่ยวกับศาสนาที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม โดยในอดีตนั้นผู้คนส่วนใหญ่หมดความสนใจต่อความสวยงามของโลกตลอดจนศิลปะวิทยาการต่าง ๆ เมื่อเกิดการฟื้นฟูศิลปะวิทยาการขึ้น แนวคิดของคนจึงเปลี่ยนไป ชาวยุโรปเริ่มมีทัศนคติว่ามนุษย์สามารถพัฒนาตนเองให้ดีและมีคุณค่าได้ แนวคิดที่เปลี่ยนแปลงไปดังกล่าวยังส่งผลให้คนเริ่มกลับไปให้ความสนใจด้านปรัชญาและศิลปะของกรีก-โรมันที่สะท้อนจิตวิญญาณของมนุษย์ ในขณะที่ผู้คนมองเห็นศิลปะวัฒนธรรมในสมัยกลางเป็นของไร้คุณค่า และศิลปะในแขนงต่างๆ ไม่สวยงามเหมือนสมัยกรีกหรือโรมัน (อนันต์ชัย, ๒๕๕๘ : ๑๙๕ - ๑๙๗) สำหรับผลกระทบจากการฟื้นฟูศิลปะวิทยาการที่มีต่อวิวัฒนาการของภาษาอังกฤษโดยภาพรวมนั้นจะเห็นได้ว่าการเข้าสู่การฟื้นฟูศิลปะวิทยาการทำให้ชาวอังกฤษมีการเรียนรู้อารยธรรมกรีก-โรมันเช่นเดียวกับคนในชนชาติอื่นๆของยุโรป ปรากฏการณ์ทางสังคมดังกล่าวนี้ส่งผลให้มีการนำคำศัพท์ของภาษาลาตินและภาษากรีกที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา สถาปัตยกรรม ประวัติศาสตร์ วรรณคดี มาไว้ในภาษาอังกฤษอย่างมากมาย เช่น anatomy, biography, tragedy, Corinthian, sarcasm, mythology เป็นต้น

อย่างไรก็ดี การเข้าสู่ยุคฟื้นฟูศิลปะวิทยาการไม่เพียงแต่จะส่งผลโดยตรงในการรับเอาคำจากภาษากรีก-โรมันมาใช้ในภาษาอังกฤษ แต่การฟื้นฟูศิลปะวิทยาการยังส่งผลต่อวิวัฒนาการของภาษา

อังกฤษในยุคต่อมาในทางอ้อมอีกทางหนึ่งด้วย กล่าวคือ ในยุคของการฟื้นฟูศิลปวิทยาการเป็นช่วงเวลาที่ชาวยุโรปสามารถสามารถคิดค้นและประดิษฐ์และพัฒนาเทคโนโลยีด้านต่างๆ ได้มากมายได้ก่อให้เกิดการตื่นตัวในการแสวงหาความจริงตามธรรมชาติมากยิ่งขึ้น ดังจะเห็นได้ว่าในปลายศตวรรษที่ ๑๕ ชาวตะวันตกสามารถนำความรู้มาใช้ในการต่อเรือและการเดินเรืออย่างมีประสิทธิภาพ จนมีการติดต่อค้าขายทางทะเลกับกลุ่มชาติต่างๆ ในเส้นทางการค้าขายใหม่อย่างกว้างขวาง ตลอดจนเกิดการรับเอาวัฒนธรรมการใช้ภาษามาจากดินแดนต่างๆ ทำให้มีการผสมผสานระหว่างคำศัพท์ภาษาอังกฤษกับคำศัพท์ที่นำมาจากโลกใหม่มากมาย เช่น ศัพท์ที่มาจากภาษาสเปน ได้แก่ คำว่า galleon, armada, comrade เป็นต้น ศัพท์ที่มาจากโปรตุเกส ได้แก่ คำว่า breeze, albino, port, wine เป็นต้น ศัพท์ที่มาจากเยอรมัน ได้แก่ คำว่า kindergarten, quartz, plunder เป็นต้น ศัพท์ที่มาจากอเมริกาได้ ได้แก่ tobacco, potato, maize เป็นต้น ศัพท์ที่มาจากแอฟริกาได้แก่ คำว่า chimpanzee, zebra, banana, bogus เป็นต้น ศัพท์ที่มาจากเปอร์เซียได้แก่ คำว่า shawl, bazaar, jasmine เป็นต้น

ยิ่งไปกว่านั้นความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในด้านต่างๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงปลายของประวัติศาสตร์ยุโรปยุคกลางยังคงส่งผลต่อวิวัฒนาการของภาษาอังกฤษอีกทางหนึ่งด้วย ดังเช่นในปลายทศวรรษที่ ๑๔๔๐ โจฮันเนส กูเตนเบิร์ก (Johannes Gutenberg) ได้สร้างนวัตกรรมในการพิมพ์ให้แก่สังคมยุโรป ส่งผลให้เกิดสามารถในการผลิตได้จำนวนมากในแต่ละครั้งและใช้เวลาน้อย ราคาของหนังสือจึงถูกลงมากและกลายเป็นสินค้าที่คนทั่วไปหาซื้อได้ จนทำให้มีการพิมพ์หนังสืออย่างแพร่หลาย ส่งผลให้มีการกำหนดมาตรฐานในภาษาอังกฤษอย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น (Lindblad, 2016 : 217) การเกิดนวัตกรรมในการพิมพ์นับเป็นจุดเริ่มต้นของ “การปฏิวัติภูมิปัญญา” ในเวลาต่อมาอย่างแท้จริง ในที่สุดช่วงเวลาของประวัติศาสตร์ภาษาอังกฤษสมัยกลางพร้อมกับประวัติศาสตร์ยุโรปสมัยกลางได้สิ้นสุดลงเมื่อคริสโตเฟอร์โคลัมบัส (Christopher Columbus) ได้ค้นพบทวีปอเมริกา ในวันที่ ๑๒ ตุลาคม ค.ศ. ๑๔๙๒ (อนันต์ชัย, ๒๕๕๘ : ๒๒๓) การสิ้นสุดสมัยกลางและต่อมากการเปลี่ยนแปลงโฉมหน้าระบบเศรษฐกิจ สังคม ตลอดจนการเมืองการปกครองของนานาประเทศในยุโรปทำให้โลกตะวันตกและโลกตะวันออกกลายเป็นโลกเดียวกันทั้งในด้านกายภาพและการติดต่อสื่อสาร (อนันต์ชัย, ๒๕๕๘ : ๖ – ๗)

ภาษาอังกฤษยุคใหม่ (The Modern English)

ตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๕๐๐ เป็นต้นมานับเป็นช่วงเวลาของภาษาอังกฤษยุคใหม่ (English Modern Period) วิวัฒนาการของภาษาอังกฤษยุคใหม่ยังอาจแบ่งย่อยได้เป็น ๒ ช่วงเวลา ได้แก่ ภาษาอังกฤษยุคใหม่ช่วงแรก (The Early Modern English) ตั้งแต่ ค.ศ. ๑๕๐๐ – ๑๖๕๐ และ ภาษาอังกฤษยุคใหม่สมัยปัจจุบัน (The Present-Day English) ตั้งแต่ ค.ศ. ๑๖๕๐ – ปัจจุบัน โดยประวัติศาสตร์ของภาษาอังกฤษในแต่ละช่วงต่างก็มีเหตุการณ์สำคัญๆ เกิดขึ้นและส่งผลต่อวิวัฒนาการทางภาษาอย่างน่าสนใจ สำหรับภาษาอังกฤษยุคใหม่ช่วงแรกมีเหตุการณ์และปรากฏการณ์ทางสังคมเกิดขึ้นหลายอย่าง เช่น

การเปลี่ยนแปลงของสระครั้งยิ่งใหญ่ (The Great Vowel Shift) การเกิดขึ้นของไบเบิลของกษัตริย์เจมส์ (King James Bible) และการสร้างรูปแบบใหม่ทางภาษาของวิลเลียมเชกสเปียร์ (William Shakespeare) ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นเหล่านี้ได้กลายเป็นหมุดหมายสำคัญทางประวัติศาสตร์ของภาษาอังกฤษยุคใหม่ช่วงแรก และมีบทบาทสำคัญต่อวิวัฒนาการของภาษาอังกฤษในช่วงเวลาดังกล่าวอย่างสำคัญ

การเปลี่ยนแปลงของสระครั้งยิ่งใหญ่ (The Great Vowel Shift) เกิดขึ้นในช่วงรอยต่อระหว่างภาษาอังกฤษยุคกลางกับยุคใหม่ ทว่าปรากฏการณ์ดังกล่าวมีความชัดเจนในหลังช่วงคริสต์ศตวรรษที่ ๑๖ เป็นต้นมา ดังนั้นจึงมีการนับเอาการเปลี่ยนแปลงสระครั้งยิ่งใหญ่เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงภาษาอังกฤษยุคใหม่ การเปลี่ยนแปลงของสระครั้งยิ่งใหญ่เป็นการเปลี่ยนแปลงวิธีการออกเสียงของคำ บางคำที่ใช้สระเสียงยาว (The long vowels) ให้มีเสียงสระสั้นลง เช่น มีการเปลี่ยนแปลงวิธีการออกเสียงคำว่า “moose” เป็น “mise” หรือ คำว่า “hoose” เป็น “house” เป็นต้น (Dan, 2009 : 16) แม้ว่าการเปลี่ยนแปลงของสระครั้งยิ่งใหญ่ไม่สามารถสืบหาสาเหตุการเกิดขึ้นที่แน่ชัดได้ก็ตาม แต่สิ่งที่ต้องยอมรับคือปรากฏการณ์ในครั้งนั้นได้ส่งผลต่อเนื่องมาตราบจนปัจจุบัน

นอกจากนี้วิวัฒนาการของภาษาอังกฤษยุคใหม่ยังเป็นผลมาจากอิทธิพลในการใช้คำและวลีใหม่ ๆ ในงานวรรณกรรมของวิลเลียมเชกสเปียร์ (ค.ศ. ๑๕๖๔ – ๑๖๑๖) อีกประการหนึ่งเป็นที่ทราบกันว่าเชกสเปียร์มักใช้บทละครสะท้อนเห็นถึงอารมณ์ อุปนิสัยและการตัดสินใจของมนุษย์ในสภาวะการณ์ต่าง ๆ กัน เหตุนี้เองทำให้เขากลายเป็นที่ชื่นชอบในสมัยนั้นเป็นอย่างมาก งานของเชกสเปียร์ได้กลายเป็นแม่แบบของละครในสมัยต่อมาจนถึงปัจจุบัน (อนันต์ชัย, ๒๕๕๘ : ๒๐๐ – ๒๐๑) การใช้คำและวลีของเชกสเปียร์ได้รับความนิยมและถูกนำมาใช้ตราบจนทุกวันนี้ เช่นคำว่า lonely, frugal, dwindle, “breaking the ice”, “heart of gold”, “in a pickle”, “with bated breath”, “the green-eyed monster” เป็นต้น (Sean, 2012 : 3-5) นอกจากนี้ยังมีประโยคหลายประโยคจากงานวรรณกรรมของเชกสเปียร์ ได้กลายเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย เช่น “Love is blind.”, “Dog will have his day.”, “The course of true love never did run smooth.” เป็นต้น การที่ภาษาของเชกสเปียร์ได้รับการยอมรับให้เป็นศูนย์กลางของวรรณคดีอังกฤษแห่งยุคสมัยส่งผลให้การใช้คำและวลีใหม่ๆ ที่น่าสนใจในบทละครของเขามีส่วนสำคัญในการกำหนดแนวทางการใช้ภาษาของชาวอังกฤษจนกลายเป็นมิติใหม่ทางภาษาอังกฤษ คือ “ภาษาอังกฤษแบบเชกสเปียร์” (Shakespearian English) อาจกล่าวได้ว่าภาษาอังกฤษในยุคของเชกสเปียร์ได้กลายเป็นภาษาที่รุ่มรวยและมีอำนาจ ในการแสดงออกซึ่งอารมณ์และความรู้สึก ตลอดจนมีผลกระทบอย่างลึกซึ้งต่อการใช้ภาษาอังกฤษมาจนถึงปัจจุบัน (Lindblad, 2016 : 217)

อนึ่ง วิวัฒนาการของภาษาอังกฤษที่ได้รับอิทธิพลจากงานวรรณกรรมของเชกสเปียร์ยังแสดงให้เห็นถึงรูปแบบของวิวัฒนาการทางภาษาอังกฤษที่เปลี่ยนไปจากเดิม กล่าวคือ วิวัฒนาการทางภาษาอังกฤษไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแค่การยืมคำจากภาษาใดภาษาหนึ่งมาไว้ในภาษาอังกฤษเพียงเท่านั้น หากแต่ยังมีการรับเอาวลีหรือแม้แต่ประโยคใหม่ ๆ เข้ามาในภาษาอังกฤษจนมีการใช้กันอย่างแพร่หลายอีกด้วย

เช่นกัน นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาถึงอิทธิพลจากการใช้คำของเซคสเปียร์ที่ส่งผลต่อวิวัฒนาการในการใช้ภาษาอังกฤษ ปรากฏการณ์ในลักษณะดังกล่าวสามารถเปรียบเทียบได้กับปรากฏการณ์ทางภาษาที่เกิดขึ้นในสังคมไทย กล่าวคือสำนวนคำของกวีหลายคนได้รับการนำมาใช้อย่างแพร่หลายส่งผลให้กลายเป็นที่รับรู้จนกระทั่ง “ติดปาก” และ “คุ้นหู” คนทั่วไปได้ในที่สุดดังที่ปรากฏในบทกวีนิพนธ์ต่างๆ เช่น “รู้อะไรไม่รู้รู้วิชา รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี” “นรชาติวางวาย มลายีสันต์อันทรีย” “ดาบนี้คืนสนอง” “มีสติพึงบรรจบให้ครบบาท” เป็นต้น

วิวัฒนาการของภาษาอังกฤษยุคใหม่ช่วงแรกยังมีผลมาจากการเกิดขึ้นของพระคัมภีร์ไบเบิลของกษัตริย์เจมส์ (The King James Bible) ซึ่งมีการตีพิมพ์ขึ้นครั้งแรกในปี ค.ศ. ๑๖๑๑ ในครั้งนั้นพระเจ้าเจมส์ที่ ๑ (King James I) กษัตริย์ผู้ทรงสนพระทัยในด้านการศาสนาและเทววิทยาได้ทรงรับสั่งให้มีการแปลพระคัมภีร์ไบเบิลขึ้นใหม่ที่เรียกกันว่า “พระคัมภีร์ฉบับทางการ” (Authorized Version) และจากการที่พระองค์ได้ทรงรับสั่งให้ประมวลพระคัมภีร์ จึงมีการเรียกชื่อพระคัมภีร์นั้นว่า “พระคัมภีร์ไบเบิลของกษัตริย์เจมส์” (Carter, 1968 : 434) สาเหตุที่ทำให้พระคัมภีร์ไบเบิลของกษัตริย์เจมส์มีลักษณะพิเศษจนกลายเป็นแบบแผนสำหรับการใช้ภาษาอังกฤษเพราะพระคัมภีร์ได้ถูกเรียบเรียงขึ้นด้วยภาษาพิเศษและกระบวนจินตภาพ (imagery) คือ การสร้างมโนภาพให้แก่ผู้อ่านด้วยถ้อยคำที่เลือกสรรเป็นพิเศษเพื่อแทนความคิด อารมณ์ ประสบการณ์ด้านความรู้สึกรให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกทางประสาทสัมผัสต่างๆ ได้อย่างลึกซึ้งและตรึงใจผู้อ่าน (ยูวาร์ต, ๒๕๔๔ : ๑๑)

เมื่อพระคัมภีร์ไบเบิลของกษัตริย์เจมส์ได้รับการเผยแพร่และมีการนำไปอ่านในโบสถ์อย่างแพร่หลายการใช้คำและสำนวนในพระคัมภีร์ไบเบิลของกษัตริย์เจมส์จึงได้เข้าไปอยู่ในการใช้ของประชาชนอย่างกว้างขวางและมีการใช้กันอย่างต่อเนื่องมาจนถึงทุกวันนี้ เช่น “scapegoat”, “peacemaker”, “a bird in the hand is worth two in the bush”, “a leopard cannot change its spots”, “a wolf in sheep’s clothing” เป็นต้น ปรากฏการณ์ทางภาษาในเรื่องอิทธิพลของคัมภีร์ทางศาสนามีผลต่อการใช้ภาษาของคนในสังคมยังคงสามารถเปรียบเทียบได้กับปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นกับสังคมไทย ดังจะเห็นได้ว่าคำสอนในพระสุตตันตปิฎกซึ่งเป็นคัมภีร์สำคัญทางพุทธศาสนาหลายตอนได้เข้าไปอยู่ในรับรู้และเป็นที่คุ้นเคยกับคนไทย ตลอดจนได้กลายเป็นสิ่งถูกนำมาใช้พูดกันอยู่บ่อยครั้ง เช่น อดดาหิตตโน นาโถ (ตนแลเป็นที่พึ่งแห่งตน) อโรคยา ปรมา ลาภา (ความไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐ) กมฺมฺนา วตตี โลโก (สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม) เป็นต้น

ตลอดระยะเวลาที่หนึ่งศตวรรษครึ่งที่ภาษาอังกฤษยุคใหม่ช่วงแรกได้รับการบ่มเพาะวิวัฒนาการผ่านปรากฏการณ์ต่างๆอย่างต่อเนื่อง หลังจากนั้นประวัติศาสตร์ภาษาอังกฤษได้เข้าสู่ช่วงเวลาของภาษาอังกฤษยุคใหม่สมัยปัจจุบันซึ่งยังคงมีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นมากมายและได้กลายเป็นปัจจัยต่อการกำหนดทิศทางของภาษาอังกฤษในช่วงเวลาต่อมา ปรากฏการณ์ที่สำคัญๆ ประกอบไปด้วย การปฏิวัติทางวิทยาศาสตร์ (Scientific Revolution) การปฏิวัติอุตสาหกรรม (Industrial Revolution) และการล่าอาณานิคมของจักรวรรดินิยมอังกฤษ (British Empire’s colonization) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การปฏิวัติทางวิทยาศาสตร์ที่เริ่มขึ้นเมื่อปี ค.ศ. ๑๕๔๓ และการปฏิวัติอุตสาหกรรม (ค.ศ.๑๗๕๐ – ๑๘๕๐) นับเป็นปรากฏการณ์ที่มีความสัมพันธ์กัน จนมักได้รับการเชื่อมโยงให้เป็นเรื่องเดียวกันอยู่เสมอมา การปฏิวัติทางวิทยาศาสตร์เป็นผลสืบเนื่องมาจากการฟื้นฟูศิลปวิทยาการและนับเป็นช่วงเวลาแห่งการพัฒนาสู่ความก้าวหน้ายุคใหม่ตลอดจนได้ดำเนินต่อมาจนถึงคริสต์ศตวรรษที่ ๑๘ ส่งผลให้คริสต์ศตวรรษที่ ๑๘ ได้ชื่อว่าเป็น “ยุคแห่งการเรืองปัญญา” (Age of Enlightenment) การปฏิวัติอุตสาหกรรมได้เริ่มขึ้นที่ประเทศอังกฤษ โดยมีการประดิษฐ์คิดค้นและพบแหล่งพลังงานใหญ่อย่างใหม่ รวมถึงการใช้เครื่องจักรกลต่าง ๆ อย่างแพร่หลายปรากฏการณ์ดังกล่าวทำให้มีการพัฒนาไปสู่เทคโนโลยีสืบต่อมา (ธรรมปิฎก, ๒๕๕๒ : ๑๔๖) หากพิจารณาถึงผลกระทบของการปฏิวัติทางวิทยาศาสตร์และการปฏิวัติอุตสาหกรรมแล้วจะพบว่าปรากฏการณ์ทั้งสองได้กลายเป็นจุดกำเนิดของคำใหม่ ๆ ในภาษาอังกฤษจำนวนมาก

การปฏิวัติทางวิทยาศาสตร์และอุตสาหกรรมทั้งในอังกฤษและประเทศอื่นๆ โดยเฉพาะประเทศอเมริกาได้ก่อให้เกิดนวัตกรรมต่างๆมากมาย ด้วยเหตุนี้การคิดหาคำศัพท์เพื่อมาใช้เรียกการค้นพบและนวัตกรรมต่างๆจึงได้กลายเป็นความจำเป็นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การคิดค้นคำศัพท์เพื่อใช้เรียกการค้นพบและนวัตกรรมต่าง ๆ ไม่เพียงแต่จะเรียกตามชื่อของผู้ค้นพบหรือผู้ประดิษฐ์เท่านั้น หากแต่ยังได้นำไปสู่การกลับไปใช้ภาษาที่เป็นแบบฉบับ (classic language) คือภาษากรีกและภาษาลาตินรวมถึงภาษาอื่นๆเช่น ภาษาฝรั่งเศส อิตาลี สเปน เยอรมัน อีกด้วย ด้วยเหตุนี้คำศัพท์ใหม่ๆมากมาย ตั้งแต่ศัพท์ทางวิชาการจนถึงศัพท์เกี่ยวกับสิ่งของทั่วไปในชีวิตประจำวันจึงเกิดขึ้นและถูกใช้เรื่อยมา เช่น คำว่า radio, trains, engine, pulley, electricity, telephone, telegraph, camera, aspirin, lingerie, toffee, badminton, polo เป็นต้น ศัพท์ที่เกิดขึ้นใหม่นั้นได้ถูกบรรจุเข้าไปในพจนานุกรมและกลายเป็นสิ่งที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางในเวลาต่อมา (Kemenade & Los, 2009 : 591)

นอกจากนี้การล่าอาณานิคมของจักรวรรดินิยมอังกฤษซึ่งเกิดจากความต้องการในการแสวงหาแหล่งวัตถุดิบและการแข่งขันในตลาดการค้าของเจ้าอาณานิคมทั้งหลายในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ ๑๘ – ๒๐ (Duiker, 2007 : 26) ยังเป็นอีกสาเหตุสำคัญที่สร้างความเปลี่ยนแปลงให้โลกตลอดจนส่งผลต่อวิวัฒนาการทางภาษาอังกฤษอย่างมากกล่าวคือในครั้งที่จักรวรรดินิยมอังกฤษกำลังแผ่ขยายอำนาจนั้น อาณาจักรของภาษาอังกฤษได้แผ่ขยายไปพร้อมกับความยิ่งใหญ่ของจักรวรรดินิยมอังกฤษ การล่าอาณานิคมทำให้อังกฤษได้เข้าไปมีปฏิสัมพันธ์กับดินแดนอาณานิคมต่างๆ ส่งผลให้เกิด การรับเอาคำศัพท์จากประเทศอาณานิคมมาใช้ในภาษาอังกฤษจนกลายเป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลาย เช่น คำศัพท์ที่ได้จากอินเดีย เช่น คำว่า mantra, guru, pajamas, kiosk, bungalow, yoga เป็นต้น คำศัพท์ที่ได้จากออสเตรเลีย เช่น คำว่า kangaroo, boomerang, budgerigar, koala เป็นต้น

อนึ่ง ปรากฏการณ์การรับเอาคำศัพท์ของประเทศต่าง ๆ มาไว้ในภาษาอังกฤษ ยังเกิดขึ้นอย่างชัดเจนในประเทศอเมริกาซึ่งเคยเป็นอาณานิคมของอังกฤษและเป็นประเทศที่อิทธิพลต่อการกำหนดรูปแบบใช้ภาษาอังกฤษของคนทั่วโลกปัจจุบัน เนื่องจากประเทศอเมริกาเป็นประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ

เป็นภาษาแม่ (mother tongue) และเป็นประเทศที่มีการประดิษฐ์คิดค้นนวัตกรรมต่างๆต่อเนื่อง ยิ่งไปกว่านั้นอเมริกายังเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติและวัฒนธรรม ด้วยเหตุนี้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษในอเมริกาจึงเกิดขึ้นตลอดเวลาและมีความหลากหลาย และมีการรับเอาคำจากภาษาต่างๆ มาไว้อย่างมากมาย คำศัพท์ที่ยืมมาจากภาษาอิตาลี เช่น คำว่า pizza, pasta, mafia, duo, bravo, concerto เป็นต้น คำศัพท์ที่ยืมมาจากภาษาสเปน เช่น คำว่า coyote, lasso, cockroach, rodeo, marijuana เป็นต้น คำศัพท์ที่ยืมมาจากภาษาดัตช์ เช่น คำว่า cookie, waffle, boss, dumb, caboose, stoop เป็นต้น คำศัพท์ที่ยืมมาจากภาษาเยอรมัน เช่น คำว่า hamburger, schnitzel, pretzel, pumpernickel, delicatessen เป็นต้น (Dan, 2009 : 108) นอกจากนี้ยังมีคำศัพท์ใหม่ที่เกิดขึ้นในอเมริกาอีกมากมาย เช่น faucet, subway, parking lot, jazz เป็นต้น นอกจากนี้การใช้ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน (American English) ยังมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างไปจากภาษาอังกฤษแบบชาวอังกฤษ (British English) เช่น การออกเสียงและสำเนียง การเลือกใช้คำศัพท์ และการสะกด เป็นต้น อาจกล่าวได้ว่าภาษาอังกฤษแบบอเมริกันที่มีลักษณะเฉพาะนี้ได้มีอิทธิพลต่อผู้ใช้ภาษาอังกฤษทั่วโลก

ตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ ๑๙๙๐ เป็นต้นมา โลกได้ก้าวเข้าสู่ยุคข้อมูลข่าวสารไร้พรมแดนด้วย การพัฒนาที่เกิดขึ้นได้ส่งผลต่อวิถีการดำเนินชีวิตของคนในยุคปัจจุบัน นั่นคือการเข้าไปมีความสัมพันธ์ เกี่ยวข้องกับการใช้คอมพิวเตอร์และการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ตมากขึ้น ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ได้ส่งผลต่อวิวัฒนาการของภาษาอังกฤษอย่างชัดเจนคือ การเกิดขึ้นของคำศัพท์ใหม่ที่เกี่ยวข้องกับการใช้คอมพิวเตอร์และการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ตซึ่งคำศัพท์เหล่านั้นได้กลายมาเป็นสิ่งที่คุ้นเคยอยู่ในชีวิตประจำวันของมนุษย์มากขึ้นโดยลำดับ เช่น คำว่า hardware, software, mouse, keyboard, download, Internet, Wi-Fi, Facebook เป็นต้น ปรากฏการณ์ทางภาษาในลักษณะดังกล่าวนี้ยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องควบคู่ไปกับความก้าวหน้าการใช้คอมพิวเตอร์และการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ต อนึ่ง เมื่อศึกษาถึงประวัติศาสตร์ภาษาอังกฤษยุคใหม่ในภาพรวมแล้วจะพบได้ดีกว่าปรากฏการณ์ทางภาษาที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าวนี้ไม่ได้จำกัดอยู่ที่การยืมคำศัพท์และวลีใหม่ๆหรือการรับอิทธิพลจากการใช้คำศัพท์จากงานวรรณกรรมเพียงเท่านั้น หากแต่ปรากฏการณ์ทางภาษาที่น่าสนใจยังคงเกี่ยวข้องกับกระบวนการในการสร้างมาตรฐานทางภาษา (process of language standardization) ซึ่งกำหนดรูปแบบและความเป็นเอกภาพในกลุ่มของผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเช่นกัน ดังจะพบได้ว่าในช่วงเวลาของประวัติศาสตร์ภาษาอังกฤษยุคใหม่ รูปแบบของภาษาอังกฤษได้เข้าสู่กระบวนการสร้างมาตรฐานในการใช้ภาษาทั้งในส่วนของการพูดและภาษาเขียน โดยวิวัฒนาการทางภาษาที่เกิดขึ้นเป็นผลล้วนสืบเนื่องมาจากความเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีทั้งสิ้น

สำหรับกระบวนการในการสร้างมาตรฐานทางภาษาเขียนนั้น จะพบได้ว่าในช่วงประวัติศาสตร์ภาษาอังกฤษยุคใหม่มีการเกิดขึ้นของหนังสือพจนานุกรมจำนวนมาก เช่น หนังสือ *A Table Alphabetical* (๑๖๐๔) ของ Richard Cawdrey หนังสือ *A New English Dictionary* (๑๖๙๑) ของ Stephen Skinner หนังสือ *Identically Title Dictionary* (๑๗๐๒) ของ John Kersey นอกจากนี้ยังมีหนังสือพจนานุกรม

ของ Samuel Johnson ที่มีการจัดพิมพ์ ในปี ค.ศ. ๑๗๕๕ รวมถึงหนังสือพจนานุกรมที่จัดพิมพ์โดยสถาบันการศึกษาที่สำคัญในยุคต่อมา อย่างเช่น *Oxford English Dictionary* (๑๙๒๘) เป็นต้นหนังสือพจนานุกรมที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องได้เป็นตัวกำหนดแนวทางการสะกดและการใช้คำตามหลักไวยากรณ์ จนกลายเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างมาตรฐานให้กับการใช้ภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการ

นอกเหนือไปจากกระบวนการในการสร้างมาตรฐานทางภาษาเขียนแล้ว กระบวนการสร้างมาตรฐานทางภาษาพูดนับเป็นอีกปรากฏการณ์ที่สำคัญในประวัติศาสตร์ภาษาอังกฤษยุคใหม่ ทั้งนี้ กระบวนการในการสร้างมาตรฐานทางภาษาพูดปรากฏชัดเจนในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ เป็นต้นมา ปรากฏการณ์ทางภาษาดังกล่าวเกิดจากการยอมรับในกลุ่มของคนที่ใช้ภาษาอังกฤษ (โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในประเทศอังกฤษ) ว่าลักษณะการออกเสียงและสำเนียงการพูดภาษาอังกฤษที่ถูกต้องและเป็นมาตรฐานควรยึดตามลักษณะของการออกเสียงและสำเนียงของกลุ่มคนมีการศึกษาและชนชั้นสูงของกรุงลอนดอน ดังนั้นภาษาพูดของกลุ่มชนชั้นสูงและผู้มีการศึกษาในกรุงลอนดอนจึงได้รับการยอมรับว่าเป็น “การออกเสียงที่รับได้” (Received Pronunciation: RP) ซึ่งโดยแท้จริงแล้วคำว่า “รับได้” (received) หมายถึง “ยอมรับได้” (accepted) นั่นเอง

นอกจากนี้ ปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งในการสร้างมาตรฐานทางภาษาพูด คือพระราชบัญญัติการศึกษาปี ค.ศ. ๑๘๗๐ (Education Act of 1870) โดยสาระสำคัญประการหนึ่งของพระราชบัญญัติ การศึกษาระดับดังกล่าวได้กำหนดให้มีการจัดการศึกษาภาคบังคับให้แก่เยาวชนทุกคน (Dan, 2009: 29) และจากการที่เยาวชนจะต้องได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึงตามสภาพบังคับใช้ของกฎหมายแล้วโรงเรียน จึงได้กลายเป็นพื้นที่ในการสร้างความตระหนักและเรียนรู้ในการใช้ภาษาพูด (และภาษาเขียน) ที่ปฏิบัติตามมาตรฐานของสังคมในช่วงเวลานั้นให้แก่นักเรียนทั้งนี้ครูได้กลายเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการหล่อหลอมรูปแบบในการพูดของนักเรียนให้ปฏิบัติตามมาตรฐานที่สังคมกำหนด จนเป็นเหตุให้เกิดการเรียนรู้และตระหนักถึงความสำคัญในการใช้ภาษาอังกฤษด้วย “การออกเสียงที่รับได้” อย่างแพร่หลายในสังคม ยิ่งไปกว่านั้น ผู้คนทั่วไปเริ่มรู้จักและยอมรับการใช้ภาษาอังกฤษด้วย “การออกเสียงที่รับได้” ว่าเป็น “การออกเสียงที่เป็นมาตรฐาน” อีกด้วยเช่นกัน

นอกจากนี้ ปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งที่ช่วยให้การใช้ภาษาอังกฤษด้วย “สำเนียงที่รับได้” กลายเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายมากขึ้นคือการเกิดขึ้นของ “บริษัทแพร่ภาพกระจายเสียงของอังกฤษ” หรือ “บีบีซี” (British Broadcasting Corporation: BBC) ในปี ค.ศ. ๑๙๒๑ซึ่งเป็นองค์กรด้านสถานีวิทยุและโทรทัศน์ที่เก่าแก่และใหญ่ที่สุดในโลก (Dan, 2009: 29-30) ตลอดจนได้รับความนิยมจากประชาชนทั่วไปทั้งในและนอกประเทศสหราชอาณาจักร จากการที่บริษัทแพร่ภาพกระจายเสียงของอังกฤษได้กำหนดให้ใช้ภาษาอังกฤษด้วย “การออกเสียงที่รับได้” เป็นสื่อกลางในการดำเนินรายการทำให้การใช้ภาษาอังกฤษด้วย “การออกเสียงที่รับได้” ได้รับการยอมรับว่าเป็นแบบอย่างในการพูดที่เป็นมาตรฐานสำหรับคนทั่วโลก

อย่างไรก็ดี เมื่อศึกษาถึงประวัติศาสตร์ของภาษาอังกฤษยุคใหม่ในประเด็นของกระบวนการใน

การสร้างมาตรฐานการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในส่วนของภาษาพูดและภาษาเขียนสามารถพบได้ว่า ท่ามกลางความยิ่งใหญ่ของภาษาอังกฤษที่แผ่ขยายไปในหลายภูมิภาคทั่วโลก บางครั้งได้ส่งผลให้มาตรฐานของภาษาอังกฤษลดลงไปด้วยเช่นกัน ดังจะพบได้ว่าเมื่อภาษาอังกฤษได้เดินทางออกจากมาตุภูมิและเข้าไปอยู่ในภูมิภาคต่างๆ ทั่วโลก รูปแบบและวิธีการใช้ภาษาอังกฤษจึงมีความเปลี่ยนแปลงไปตัวอย่างที่สำคัญเกี่ยวกับปรากฏการณ์ทางภาษาในลักษณะดังกล่าวนี้สามารถเห็นได้อย่างชัดเจนจากการใช้ “ภาษาอังกฤษแบบผิดเพี้ยน” หรือ “ภาษาพิดจิน” (Pidgin) ซึ่งเป็นภาษาสื่อกลางระหว่างคนหรือกลุ่มคนที่ใช้ภาษาแม่ต่างกันเพื่อใช้ติดต่อกันในขอบเขตของเนื้อหาการสื่อสารที่จำกัด ดังที่เคยปรากฏอย่างแพร่หลายในบริเวณชายฝั่งอัฟริกาตะวันตกและอินเดียซึ่งเป็นผลมาจากการติดต่อกันระหว่างชาวพื้นเมืองกับพ่อค้าชาวยุโรป (Todd, 1984: 286) “ภาษาอังกฤษแบบผิดเพี้ยน” มีลักษณะของการใช้แบบง่ายๆ โดยไม่สนใจกฎเกณฑ์หรือความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของภาษา นอกจากนี้ยังมีการผสมผสานคำศัพท์ สำเนียง และรูปแบบการสร้างคำในประโยคของภาษาแม่ของคนพื้นเมืองไว้ในกาสนทนาด้วย

นอกจากปรากฏการณ์การใช้ “ภาษาอังกฤษแบบผิดเพี้ยน” แล้ว มาตรฐานการใช้ภาษาอังกฤษที่ลดลงยังเกิดจากพฤติกรรมในการสื่อสารผ่านระบบการสื่อสารแบบอินเทอร์เน็ตโดยเฉพาะการย่อคำเพื่อความรวดเร็วในการสื่อสารยังส่งผลต่อวิวัฒนาการในการใช้ภาษาอังกฤษของคนในยุคปัจจุบันอีกด้วย ดังจะเห็นได้ว่ามีคำและวลีจำนวนมากในภาษาอังกฤษถูกใช้ในรูปคำย่อในการสื่อสารผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ จนกลายเป็นที่รู้จักและนำไปใช้กันอย่างกว้างขวาง เช่น BTW (By the way), ASAP (As Soon AS Possible), AKA (Also Known As), LOL (Laughing of Loud), B4 (Before), SYL (See You Later) เป็นต้น (Walter & Woodford, 2010: 118) การใช้ภาษาอังกฤษในรูปแบบใหม่ยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องตลอดเวลาตามบริบททางสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป

หากพิจารณาถึงวิวัฒนาการของภาษาอังกฤษยุคใหม่จะให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงทางภาษาในหลายมิติเมื่อภาษาอังกฤษเข้าไปอยู่ในภูมิภาคใดก็ตาม ภาษาอังกฤษก็จะเปลี่ยนแปลงไปตามบริบทของดินแดนต่าง ๆ นั้น และทำให้การใช้ภาษาอังกฤษมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกันไป เช่น ภาษาอังกฤษแบบออสเตรเลีย (Australian English) ภาษาอังกฤษแบบอินเดีย (Hinglish) ภาษาอังกฤษแบบสิงคโปร์ (Singlish) เป็นต้น อนึ่ง ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นกับภาษาอังกฤษยุคใหม่ซึ่งมีความแตกต่างไปจากภาษาอังกฤษยุคกลางและยุคเก่านั้นคือการแพร่กระจายของภาษาอังกฤษไปยังดินแดนต่างๆ ทั่วโลก ดังที่มีการประเมินกันว่าจำนวนของผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษทั่วโลกมีมากกว่า ๑,๕๐๐ ล้านคน ซึ่งมีอัตราส่วนมากถึงหนึ่งในสี่ของประชากรทั้งโลก (Kemenade and Los, 2009: 16) จึงเป็นที่ประจักษ์ชัดว่าในปัจจุบันภาษาอังกฤษได้กลายเป็น “ภาษาสากลของโลก” มากกว่าจะเป็น “ภาษาของภูมิภาค” อีกทั้งภาษาอังกฤษยังเป็นภาษาที่มีวิวัฒนาการตามกระแสสังคมอย่างต่อเนื่อง

บทสรุป

ภาษาอังกฤษมีประวัติศาสตร์ความเป็นมาที่ยาวนานเช่นเดียวกับภาษาอื่น ๆ ในโลก วิวัฒนาการ

ของภาษาอังกฤษในแต่ละยุคมีผลมาจากเหตุการณ์และปรากฏการณ์ทางสังคมทั้งสิ้น จากการที่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ยังมีการใช้อยู่อย่างกว้างขวาง วิวัฒนาการของภาษาอังกฤษจึงไม่ได้หยุดนิ่งอยู่กับที่ หากแต่จะเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัยและบริบททางสังคมที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ดังที่เป็นมาแล้วจากอดีตจนถึงปัจจุบัน ดังนั้นหน้าที่ของผู้ศึกษาภาษาอังกฤษจึงควรสนใจต่อความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากปรากฏการณ์ต่างๆซึ่งมีความสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงทางภาษาอังกฤษเพื่อให้ก้าวทันต่อความเคลื่อนไหว อันจะนำมาซึ่งการใช้ภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพ

บรรณานุกรม

ธรรมปิฎก, พระ. (๒๕๕๒). *กาลานุกรม: พระพุทธศาสนาในอารยธรรมโลก*. พิมพ์ครั้งที่ ๓. กรุงเทพฯ: ผลิตีมี.

พรรณพิไล อัครมาส. (๒๕๔๗). *อังกฤษ*. พิมพ์ครั้งที่ ๑. กรุงเทพฯ : หน้าต่างสู่โลกกว้าง.

ยุวพาสี ชัยศิลป์วัฒนา. (๒๕๔๔). *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวรรณคดี*. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ราชบัณฑิตยสถาน. (๒๕๔๕). *พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรมอังกฤษ-ไทย*. กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์.

อนันต์ชัย เลหาพะพันธ์. (๒๕๕๘). *เรื่องน่ารู้ในยุโรปสมัยกลาง*. พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพฯ: ศักดิ์โสภณาการพิมพ์.

Borges, (1974). Jorge Luis. *An Introduction to English Literature*. Kentucky : The University Press of Kentucky.

Carter, E. H. (1968). *A History of Britain*. Oxford: Clarendon Press.

Dan, McIntyre. (2009). *History of English: A Resource Book for Students*. First edition. New York: Routledge.

Duiker, William J. (2007). *Contemporary World History*. Fifth edition. Boston: Wadsworth.

Gordon, Edward. (1964). *English Literature*. Massachusetts: Ginn and Company.

Gran, R.G., Kay, Ann, and Morgan, Kenneth. (2011). *History of Britain & Ireland: A Definitive Visual Guide*. London: Dorling Kindersley.

Julius, Doug. (2006). *Latin : A Complete Introductory Course in Classical Latin*. Third edition. New York: Broadway Books.

Kemenade, A. Van & Los, Bettelou. (2009). *The Handbook of the History of English*. West Sussex: Blackwell.

Klarer, Mario. (2004). *An Introduction to Literary Studies*. Second edition. New York: Routledge.

Lindblad, Michael. (2016). *Everything You Need to Ace World History Arts in One Big Fat Notebook*. New York: Workman Publishing.

- Sean, McEvoy. (2012). *Shakespeare: The Basics*. Third edition. London: Routledge.
- Stobaugh, James P. (2005). *British Literature: Encouraging Thoughtful Christians to be World Changers*. Tennessee: Broadman& Holman.
- Todd, L. (1984) 'The English Language in West Africa,' in Bailey, R. W. and Gortanch, M. (eds.) *English as a World Language*, p.210. Cambridge: Cambridge University Press.
- Trudgill, P. and Hannah, J. (2002) *International English*. 4th edition. London: Arnold.
- Walter, Elizabeth and Woodford Kate. (2010). *Easy Learning Writing*. 3th edition. Collins: London.